

2013. január 1. – kedd, újév

Pál levele az efézusiakhoz 3,14-15: Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön.

Istenünk közösségében kezdjük az új évet. Rá tekintünk ennek az évnek hajnalán, nem csak azért, hogy első dolgunk az év kezdetén az imádság, és ebben is az imádat, hanem azért is, hogy valóban Vele akarunk indulni, Vele együtt járni, élni az év minden napján, s majd, ha Ő is úgy akarja, Vele együtt megérkezni az év végéhez. Mi általában az esztendő fordulósakor két dolgot teszünk, megpróbáljuk számba venni, mit értünk el, és mit nem sikerült megvalósítani az eltelt évben, melyek voltak a sikerek és milyen veszteség ért minket, valamint tervezünk, mit valósítsunk meg az előttünk álló időben. Mindez rólunk szól, ennek a szemléletnek mi magunk vagyunk a középpontjában, nekünk vannak örömeink, veszteségeink, terveink, elhatározásaink. Ma az év első igéje arra ösztönöz, hogy hajtsunk térdet, hódoljunk mennyei Királyunk előtt, és ne csak megszokásból, hanem nyitott szívvel, cselekvésre kész akarattal mondjuk Neki naponta: legyen meg a Te akaratod. Úram, én ezt szeretném eldönteni az új esztendőre nézve, hogy ne én állítsak magam elé célokat, hanem mindenkor térdem, akaratom meghajoljon Előtted, igent és áment mondjak mindarra, amit Te cselekszel, amit Te adsz nekem. Segíts, hogy ezt jó kedvvel tegyem, örömmel kövesselek Téged.

2013. január 2. – szerda

A példabeszédek könyve 1,7: Az ÚRnak félelme az ismeret kezdete

Talán ösztöneinkben van, Isten így alkotott minket, hogy az ember szüntelen törekszik a megismerésre, év végén arról is felmérések készülnek, hogy milyen felfedezések voltak az eltelt évben, a legnagyobbakat, legfontosabbakat különböző díjakkal, elismerésekkel jutalmazzák. Az ismeret nem csak a tudományos felfedezéseket jelenti, hanem általában minden bölcsességet, értelmet, tiszta látást, melyekkel megfelelően tudunk tájékozódni nem csak egy tudományágon belül, hanem a mindennapi életben is. Ebben az életbölcsességben is, de általánosan is igaz, hogy nagyon fontos az indulás, az, hogy mit fogadunk el adottnak, alaphelyzetnek, bizonyításra nem szoruló igazságnak, és innen milyen irányba halad majd az ismeretek bővítése. Ha a kiindulópont hamis, akkor minden további, egyébként akár briliáns levezetés is hiábavalónak bizonyulhat. Ha abból indulunk ki, hogy szilárd talaj van lábunk alatt, és a lehető legmodernebb technikát használva építünk fel egy felhőkarcolót, több milliárdos befektetés, több csapat hosszú, fáradtságos, szakszerű munkája kárba vész, ha kiderül, hogy az alapfeltételezés téves volt, homokos, ingatag talaj van az épület alatt. A mi alapunk nem lehet más, mint Krisztus, a mi Kösziklánk, a mi mindennemű bölcsességünk, ismeretünk kiindulópontja az, hogy Istenre tekintünk, az Ő tiszteletével, akaratának keresésével, az Ő helyesen értelmezett félelmével indulunk minden mi utainkban. Ha így teszünk, kisebb, vagy nagyobb lépéseinket egyaránt az Ő kegyelme fogja megáldani, s nem lesz semmi hiábavalóvá. Kezdjük hát az évet, de kezdjük mindennapjainkat is, minden tervünket, dolgaink megszervezését, az ismeretben és bölcsességben való haladásunkat is az ÚR félelmében.

2013. január 3. – csütörtök

A zsidókhöz írt levél 13,2: A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek - tudtukon kívül - angyalokat vendégeltek meg.

Ábrahám nem tudta, kik, honnan jönnek, merre tartanak, milyen szándékkal utaznak azok a jövevények, akiket messziről észrevett. Ha viszont arra járnak, akkor megvendégeli őket, egész biztos örülni fognak, ha kicsit megpihenve kapnak vizet tisztálkodni, egy tál ételt és vizet szomjúságuk oltására. Szándékát tett követi, szolgálának parancsol, hogy vágjanak le egy borjút, amit maga választott ki, felesége lángost süt, örömmel szolgálja fel ezeket az idegeneknek. Tette által Ábrahám megismeri a szolgálat, az adakozás, vendégszeretet örömét. Ezt az ismeri, aki így, önzetlenül, számítás nélkül, örömmel tud szolgálni másoknak. Nemrég arról beszéltünk egy közösségben, hogy három, vagy négy csoport közül melyiket fogadjuk egy alkalommal a gyülekezetbe, mert arról már előtte megszületett a döntés, hogy fogadjunk egy csoportot. Egyik résztvevője a beszélgetésnek azt javasolta, fogadjuk azt a csoportot, amelyik a legkisebb, mert ha meg kell őket kínálni egy ebéddel, ne kerüljön sokba. Így nem ismerhető meg a vendégszeretet öröme, ha látszából akarunk teljesíteni. Nem tudhatjuk, mondja az ige, hogy Isten mikor mire, hogyan használja fel az alkalmakat. Ha egy pohár vizet adunk, Jézus Nevében, mondja az ÚR, akkor azt Neki adjuk. Ha az anyagi világ anyagi gondolkodása rátelepszik szívünkre, kimaradunk a szolgálat, másoknak használás semmivel sem hasonlítható öröméből. Segíts URam, hogy olyan szeretettel szolgáljak, mintha minden alkalommal Neked nyitnék ajtót, szívet.

2013. január 4. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 6,5: Ekkor megszólaltam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom.

Igen sokszor eszembe jut ez az ige, mielőtt Isten igéjének hirdetésére indulnék. Eszembe jut, hogy Megváltónk azt tanította, hogy az igen az igen legyen, én meg néha nem vagyok egyértelmű. Van, amikor elhallgatok valamit, mert előnyösebb megoldásnak tűnik. Attól megőrzött az ÚR, hogy förtelmes beszéddel bántsam Őt, otthonról hoztam magammal az ilyen beszédűtől való tartózkodást, de azért sok minden ragadt rám az élet során a hiábavaló, a kétértelmű, az igen és nemet néha összemosó nemigen típusú beszédből. Amikor szent Nevét hirdetni indulok, sokszor zúdul rám az ilyen könnyelmű, vagy éppen ha nem is kifejezéseiben, de ami annál is rosszabb, néha szándékában tisztátalan beszéd miatti alkalmatlanság érzése. Szoktam illet kérdezni önmagamtól, hogyan is merek megszólalni, amikor ugyanazokkal az ajkakkal nem lehet Isten áldani is, meg bántani is. És az ézsaiási ige nem ment fel, nem menekülök könnyelműen a bűnbánattól, hogy ugye, a próféta ajkait is megtisztította Isten. Hiszem, hogy Isten tesz alkalmassá a szolgálatra, de azért nagyon bánt, hogy újra ezzel a kéréssel kell Hozzá forduljak, mert nem tudok vigyázni eléggé szavaimra. Tudom és megvallom, hogy ha Ő nem könyörül újra és újra rajtam, akkor elvesztem. Csak az ÚR Jézus Krisztus érdemére hivatkozva jöhetek Hozzá, mennyei szent Atyám, s kérlek, bocsáss meg nekem, tisztítsd meg szívem és tisztítsd meg ajkam, hogy dicsérhesselek Téged.

2013. január 5. – szombat

Lukács evangéliuma 24,45: Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat.

Meg kell tanuljunk különbséget tenni a több és más között. A jobb és a más között is. Nem mindig sikerül megérteni mindent, de azt legalább érzékeljük, ha az, ahogyan mi gondolkodunk valamiről nem helyes, vagy hiányos, nem a teljes valóságot fejezi ki. Isten teremtette a világot, s Ő az, aki az örökkévalóságba hív minket. De mi az, hogy örök? Nem igazán tudjuk másként elképzelni, mint úgy, hogy vég nélküli,

hosszú, soha le nem járó idő. De az ige nem az idő hosszúságát hangsúlyozza sehol, hanem azt, hogy teljesen más lesz ott az élet. Azt hiszem, hogy mindenkinek el kell jutni egyszer oda, hogy van ezen a világon is sok olyan dolog, amit nem értek, nem ismerem az összefüggéseket, csak az eredményt látom, és van ennél is nagyobb lépés, amikor valaki felismeri és elfogadja, hogy az, ahogyan ő addig látott dolgokat, nem teljes látás. Sok tényező van, amivel nem számolt, sok igazság van, amiről nem tudott, ezért hiányos volt minden ismerete és az ezek alapján alkotott nézete is hiányos, sőt, hibás. Isten szemszögéből egészen másként látszanak a dolgok. Sokan mesélik el, akik elvégeznek egy iskolát, és kikerülnek, például tanárnak, hogy a katedra felől egészen másként látszik az osztályterem is, de az egész iskolának, tanításnak, minden tevékenységnek az értelme, célja, mikéntje. Sok minden, ami miatt évekig zúgolódtak, tiltakoztak, most új megvilágításban már teljesen elfogadható, sőt, követendő is lehet. Láttassa meg velünk mennyei Atyánk azt, hogy Ő miként szemléli a mai napot, annak lehetőségeit, kihívásait, és hogyan szeretné látni a mi életünket ma.

2013. január 6. – vasárnap

Jeremiás próféta könyve 20,9: Azt gondoltam: nem törődöm velem, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben.

Ézsaiás könyvében olvassuk, hogy megfáradnak még az ifjak is, ellankadnak a legkülönbek is. Látjuk ezt a Szentírásban, halljuk ezt a mai hívőktől, hogy néha meglankadnak, belefáradnak abba, amit tudatosan vállaltak, hordozni akarják hittel és kitartással, de olykor nagyon nehéz. A Bibliában azt találjuk leírva, ami hitünk épülésére hasznos, és nincs ott egy próféta, apostol teljes élete, de talán nem vétkezünk, ha elképzeljük, hogy amikor Jeremiás ezt mondta, lehet, hogy többet is mondott. Annyi van leírva, hogy nem akart többé Isten Nevében szólni Isten népéhez. Ne magyarázzuk bele az igébe a Jeremiás szavait, inkább mondjuk azt, hogy Isten mai szolgálói felteszik néha ezt a kérdést, hogy miért is hirdetni Isten Nevét, s az Ő akaratát. Hiszen egyre kevesebben hallgatják az üzenetet, akik hallgatják sem akarnak változni, sokszor szokásból, máskor lelkiismeretük megnyugtatósaért hallgatják az igét. Nem kis lelki gyötrelmet jelent hirdetni az ÚR akaratát, egy közösségben éveken, néha évtizedeken keresztül, s azt látni, hogy nincs változás, a bevett rossz szokásokat gyakorolják, a megszokott bűnöktől senki nem akar elszakadni, nincs ébredés, megújulás. Az ige szerint nem akkor kell tovább hirdetni az ÚR akaratát, ha van remény a változásra, ha vannak jelei a megjobbulásnak, hanem akkor kell az Ő Nevében szóljak, ha perzselő tűz van szívemben. Ha Ő hívott el, és Ő bízott meg, szeretete és Lelkének jelenléte „felgyújtotta” szívemet, akkor nem hallgathatok. Atyám, perzselő lángoddal érintsd meg ajkam, szítsd fel újra szívem elhaló lángját, add, hogy Téged jobban szeresselek, s akikhez küldesz, azok felé is lángoljon életem.

2013. január 7. – hétfő

Józsue könyve 5,14: Ekkor Józsue arccal a földre borult előtte, és ezt mondta neki: Mit akar mondani szolgálójának az én Uram?

Két emberről tehetek hitelesen bizonyosságot, akiről tudom, hogy teljesen igazat mondtak, s egészen hiteles a beszámolójuk. Nem nevezem meg őket, az egyiket nagyon idős korában ismertem meg, de sokat hallottam róla, s volt néhány alkalmam beszélni is vele. Ő az egyik, aki elmondta, hogy Isten beszélt vele. Egyedül élt, elég nagy szegénységben, de nem mulasztotta el a Bibliát olvasni egyetlen nap sem, és sokat imádkozott. Nem hallottam hitelesebb imádságot. Egyszerű szavakkal könyörgött, de hallgatva imáját, szinte kerestem a szobában, hogy kihez is beszél, annyira természetesen szólította Istent. A másik embert jobban ismerem, láttam őt néhány éven keresztül, amint küzdött egy betegséggel. Orvosok nem tudták megállapítani az okát sem, és a gyógyszerét sem, noha próbálkoztak, de sikertelenül. Egyszer azt mondta ez az ember, hogy megjelent álmában egy férfi, akiről tudta, hogy az ÚR Jézus az, s egyetlen szót mondott, mielőtt eltűnt volna: meggyógyultál. Ez az ember tudta, hogy betegsége többé nem fog

megjelenni, s tanúsíthatom, húsz év után sem jelent meg többé az a baja. Azért mondtam el ezt a két esetet, mert hiszem, hogy Isten ma is megszólít embereket, naponta az ige által, de hiszem, hogy Ő szólhat rendkívüli módon is. Szólt az ószövetségi időben látomás, álom, próféták szava által, de volt, amikor közvetlenül beszélt Ábrahámmal, vagy íme, Józsuével. Istenem, köszönöm, hogy nem mondtál le rólam, szólsz hozzám az ige által. Add, hogy szavad felismerjem, s akaratod is érthető legyen számomra, bármily módon is hozod azt tudomásomra. Add nekem Sámuel gyermeki egyszerűségét, őszinteségét, hogy mondhassam az ő lelkületével, szólj URam, mert hallja szolgád. Add nekem Józsué alázatát, cselekvésre kész engedelmességét, hogy így kérdezzem, mit akar mondani szolgájának az én URam?

2013. január 8. – kedd

Jeremiás próféta könyve 14,9: Hiszen te közöttünk vagy, URam, rólad neveznek bennünket: ne hagyj el minket!

Isten népe szenved, még tócsákban sem találnak vizet, hogy szomjúságukat oltsák, nagy a nyomorúság, és tudják, ennek oka az, hogy elfordultak Istentől. Minden szenvedő tud imádkozni, így most a választott nép is az URat keresi. Azt várnánk el, hogy kérjék Isten bocsánatát, valahogy úgy, mint Jézus példázatában az ifjú, aki azt mondta, vétkeztem, nem vagyok méltó. Ezt meg is teszi a nép, de a fenti mondattal azt bizonyítja, hogy jól ismeri Istent, és nagy bizalommal van iránta. Ha a nép elfordult Istentől, az lenne a természetes, ha Isten is magukra hagyná őket, mégis, azt imádkozzák, hogy Isten közöttük van, bűneik ellenére sem hagyta teljesen magukra őket, a szenvedésben és nyomorúságban nem maradt távol az övéitől. Vétkeztünk, de akkor is Isten népe vagyunk, az engedetlen, bűnös, Istent megbántó, bűnei miatt bánkódó nép. Mi sem vagyunk különbek ma. Vétkeztünk, megbántottuk mennyei Atyánkat annyiszor, méltók vagyunk a fenyítésre. Nem akarunk visszaélni az Ő jóságával, de olyan fontos azt tudnunk, hogy keresztyének vagyunk, Krisztus nevével neveztetünk, az Ő megváltott gyermekei vagyunk. Bűnösök, de megváltottak, akik bűnbánattal keresik Isten kegyelmét, kéri bizalommal az Ő segítségét. URam, méltatlan szolgád kéri, ne hagyj el engem, ne hagyj el minket.

2013. január 9. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 60,10: Bár haragomban megvertelek, de most kegyelmesen irgalmazok neked.

A kisgyermek azt gondolja, hogy ő mindent tud. Egyszer észreveszi, hogy vannak könyvek, ahol a képek érdekesebbek, de az írást a nagyobbak el tudják olvasni, ő nem. Mikor viszont megtanul olvasni, és a szorzótáblát is tudja tízig, akkor újra azt gondolja, hogy most már mindent tud. A hitéletben is megtapasztalom ezt. Míg távol voltam Istentől, azt gondoltam, nem kell semmilyen kioktatás, hiszen tudom, mit akar Isten, tudom, hogyan kell élni, tudom, merre tartok. Sokan ezt így foglalják össze, légy becsületes, ne tégy rosszat, s minden rendben van. Amikor elkezdem megismerni az URat, rádöbbenek, hogy sok mindent tévesen tudtam, de ha már ismerem Ábrahám és Mózes történetét, meg az ÚR Jézus születésének, halálának történetét, s esetleg a hegyen elmondott beszédet, akkor már mindent tudok. Ezen a ponton pedig azt szokták legtöbbször feltételezni, hogy nem elég az előbbi légy jó és becsületes életmód, hanem szükséges az imádság, amikor lehet, templomba is menni, kicsit adakozni, amennyiben lehet a bűntől magunkat távol tartani. Ha itt megáll a hitben való fejlődés, az elég baj, mert a szorzótábla ismeretével még nem igazán lehet magasabb számításokat végezni. Magam életből tudom, volt olyan szakasza hitéletemnek, amikor azt vallottam, elég magabiztosan, hogy minden jó Istentől jön, és minden rossz a sától, akinek Isten megengedi, hogy rosszat tegyen. Azt gondoltam, mindent tudok Istentről, mert ami szerintem pozitív, azt Neki tulajdonítom, ami pedig az én megítélésem szerint rossz, az nem Tőle van. A mai igében azt mondja Isten: haragomban megvertelek. Arra ösztönöz az ige, hogy ne

elégedjek meg eddigi ismereteimmel, hanem olvassam figyelmesebben az ígét, keressem az összefüggéseket, akarjam az ÚR kijelentéseiből megismerni Őt, hogy megtapasztalhassam az Ő irgalmát, kegyelmét akkor is, amikor nem érdelem, nem értem és nem a saját elgondolásaim szerint adatik.

2013. január 10. – csütörtök

Lukács evangéliuma 15,1-2: A vámszedők és a bűnösök mindnyájan igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: „Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.”

A „hivatalos” istentisztelet, a mózesi törvény szerinti szertartás a jeruzsálemi templomban történt. Aki igaz izraelita volt, az igyekezett legalább az ünnepeken elmenni a templomba, bemutatni az áldozatokat, betartani a törvény előírásait. Legtöbbször ezzel meg is elégedtek, megtették kötelességüket és nyugodt lelkiismerettel élték életüket. Főleg a vallási vezetők, papok, írástudók, azt szerették volna, hogy minden szépen és az előírások szerint történjen a templomban, s a békesség érdekében ne is legyen semmilyen más lelki, vallásos igény és tevékenység. Istentisztelet, áldozat, tized befizetése, ünnepek megtartása által letudható minden, amire az embernek lelkiekben szüksége van. Ma sem különbözik sokban az életünk. Ha elmegyünk templomba, főleg ünnepen, megadjuk a járulékot, ezzel eleget tettünk a vallásos kötelességünknek, gondolja sok ember, s néha ennyivel meg is elégedne sok közösség. A bűnösöknek ez nem volt mégsem elég. Mennyi baj van ezekkel a bűnösökkel. Nyitva a templom, s nem mennek oda, nem végzik el a szertartásokat, még áldozatot sem mutatnak be. De igyekeznek Jézust hallgatni. S ami még hihetlenebb, és botránkoztató is, hogy Jézus ezeket elfogadja, még velük is eszik, ami annak a jele, hogy meghitt közösségben vannak egymással! Ma is vannak ilyen emberek, nehéz őket megérteni. Vagy mennek templomba, vagy nem, de kell nekik a bibliaóra, imádkozni szeretnének, keresik a magyarázatot bibliai igékre, szeretnének eligazítást kapni lelki problémáikban Istentől. A legnagyobb csoda pedig az, hogy Jézus a bűnösöket ma is magához fogadja. És még a farizeusokat is magához fogadja. Hozzá még a legbűnösebb is jöhet. én is.

2013. január 11. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 26,19: Életre kelnek hallottaid.

Noha örömmel állapítanánk meg, hogy íme, az Ószövetség beszél a halottak feltámadásáról, ennek a fejezetnek üzenetét olvasva azt kell mondjuk, hogy valóban beszél az Ószövetség a test feltámadásáról, de itt mégis Izrael népének lábra állásáról, szellemi megújulásáról van szó. Igen fontos üzenete az egész Szentírásnak, sőt, valószínű, hogy a legfontosabb az, hogy nem a földi élet létezik csak, hanem van ezen túl és ezen felül egy másik élet, ahova feltámadásunk után fogunk kerülni. Isten azonban nem azt hirdeti, hogy a jövő tökéletes boldogságának reménye elég nekünk, ezért a földön nem lesz semmi jó, hanem egész földi életünk nyomorúság, bánat, szenvedés kell legyen. Ilyen nem mond az ÚR, noha azt igen, hogy a nehézségeket, harcokat, szenvedést és fájdalmat nem kerülhetjük el. De nem kizárólag ez a földi sorsunk, nem lehet teljes lemondással, a földi életre való reménytelenséggel élni, mert az ÚR nem ezt akarja. A harcokhoz erőt ad a reménység, a tökéletes boldogság várása, ugyanakkor a mindennapokban azt is tudjuk, hogy Isten velünk van, Ő ad erőt, és segít evilági küzdelmeinkben is. Sokszor a bűn, gonoszság, az ellenség szándéka hozza a fájdalmat, nehézséget, s ideig-óráig ezt megengedi az ÚR, de Ő rendel személyes és közösségi életünkben is olyan időt, amikor örvendezhetünk, átéljük a szabadítást, lelki-szellemi megújulást látunk, tapasztalunk, amikor még a földi életre is ki tudjuk mondani, hogy jó élni. Mert még itt a földön is jó élni, ha Istennel élünk, ha az Ő kegyelme beragyogja életünket. Izrael népének lelki feltámadásáról, megújulásáról nagyon sok helyen beszél az Írás, mert sok prófétát bízott meg Isten azzal, hogy hirdesse a népnek azt, amit Megváltónk is hirdetett: Isten jókedvének esztendejét. Istenünk, hirdettesd a mi közösségeinkben is a halottak feltámadását.

2013. január 12. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 7,24-25: Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Sokan érzik Pál vallomását sajátjuknak, de nem azonos okból mondják magukat nyomorultnak, mint az apostol. Mi akkor vallunk így, ha betegek vagyunk, ha szenvedünk, ha nem sikerül megvalósítani terveinket, ha földi körülményeink mostohák. Ilyenkor buzgóbban imádkozunk, s kérjük Isten szabadítását, segítségét, szívesen olvassuk a bibliai szenvedők panaszát, imáját, reménységgel az ő szabadulásuk történetét. Pál apostol sok szenvedést kellett megismerjen, elviseljen élete során, de nem a testi szenvedések miatt, és nem az emberi körülmények, nehézségek miatt kiált így Istenhez, hogy óh, én nyomorult ember. Ő azért tartja magát nyomorultnak, mert a jót, amit már lát, amiről már tudja, hogy az Isten akarata, azt szeretné tenni, de nem képes rá, mert erőtlen annak megvalósításához, mert életében ott van már az új ember, a megújult szív, akarat, de ott van még a régi is, amit könnyű megkísérteni, aminek tisztátalan vágyai vannak, és vétkezni is tud. A régi és az új természet harca néha nem az Isten szerinti akarat megvalósulását eredményezi, emiatt nevezi magát nyomorult embernek az apostol. Sajnos, mi amikor valamiben hiányt szenvedünk, ami nem is szükséges, de szeretnénk volna, akkor nyomorultnak érezzük és valljuk magunkat, de amikor vétkezünk, amikor a jó megvalósítása nem sikerül, akkor az kevésbé zavar, hamar napirendre térünk felette, hiszen gyarló emberek vagyunk, majd legközelebb újra megpróbáljuk. Az apostol, aki nyomorultnak nevezi magát, mert a jót nem tudja véghezvinni, és őszintén vágyik szabadulni ebből az állapotból, tehetetlenségből, halál testéből, ahogy nevezi ezt, ő megtalálja a választ is kérdésére. Aki ma vállat von, mert ismét a bűn győzött életében, a könnyelműen azt mondja, ez van, az nyomorult marad a jóra. De aki őszintén keresi a szabadulást ebből a kudarc-sorozatból, tehetetlenségből, annak ebben is érvényes lesz URunk szava, aki keres, az találni fog. És érvényes lesz a rossz legyőzősére vágyó, azért imádkozó ember életében a zsoldár is: bízál Istenben, mert még hálát adok Neki, az Ő szabadításáért.

2013. január 13. – vasárnap

Lukács evangéliuma 12,25-26: De aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznyival is meghosszabbítani életét? Ha tehát a legcsekélyebbre sem vagytok képesek, miért aggódtok a többi miatt?

Örökösen visszatérő téma az aggodalmaskodás Isten gyermekeinek életében is, szinte kivétel nélkül mindenki egyetért abban, hogy nem kell, vagy nem kellene aggódni, annak nincs értelme, következményei kizárólag károsak, aki Isten kezébe helyezte életét, Benne bízunk, annak nincs oka aggódni. És abban is szinte egyformán egyetértünk, hogy alig akad közöttünk olyan, aki soha ne aggódna, legtöbbször ritkán és sajnos rövid időre sikerül félretenni a fölösleges aggodalmat életünkben. Amikor valamiben ennyire nyilvánvaló, hogy sikertelenek vagyunk, akkor szükséges ez a hangnem, amit Megváltónk itt használ. Szinte sértő, kicsit nevetségessé tevő az, amit mond, noha Ő nem sérteni, hanem változtatni szeretne minket. Minden igyekezetünkkel sem tudjuk meghosszabbítani életünket percekkel sem, nemhogy napokkal, évekkel, és mégis, ez az emberek között a legnagyobb törekvés. Tudjuk jól, hogy nem lehet, de akarjuk, harcolunk érte. Jézus pedig at mondja, hogy ez a legcsekélyebb, amit Ő meg tud cselekedni. Ő szab határt életünknek, Ő tervezte meg annak idejét, Neki ez kicsiny dolog, hogy Lázárnak még napokat adjon, vagy éveket. Ő azonban jól tudja, hogyan lehet teljes az életünk, ezért terve szerint mindnyájunknak annyi időt rendelt, amit akarata szerint megélve a legtökéletesebben tölthetjük be elhívásunkat. És a nekünk rendelt idő minden napján velünk van, minden dolgában az Ő útmutatását adja, minden küzdelmében Tőle kapunk elégséges erőt, hogy hűségesek maradjunk, sőt, győzedelmeskedjünk. Mindezt elméletileg ismerjük, s arra van szükségünk, hogy a mindennapok gyakorlatában önmagunkat emlékeztessük ezekre az igazságokra, vagy akár úgy

is lehet fogalmazni, hogy naponta újra és újra helyezzük életünket, szeretteink, közösségünk életét az Ő kezébe, tekintünk imádkozva és bizalommal Istenre, s akkor nem is fogunk arra törekedni már, hogy legyőzzük aggodalmainkat, hanem a Krisztussal való közösségben eltűnik, észrevétlenül kimarad életünkől az aggodás.

2013. január 14. – hétfő

Pál második levele a korintusiakhoz 4,6: Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.

Ma az ember többet tud, mint bármikor. Léteznek kimutatások, melyek szerint ma naponta több információ kerül fel a világhálóra, mint amennyi ismerettel, információ mennyiséggel rendelkezett az egész emberiség a teremtés óta egész a húszadik század végéig. Az ember által gyártott szerkezet már elérte a naprendszer szélét, s ezt onnan tudjuk, hogy onnan információt is küldött. A test felépítését, működését egyre jobban értjük, ismerjük, ezért annak betegségét, baját képesek vagyunk már nagyon sok esetben sikeresen gyógyítani. Gyakran azt gondoljuk, hogy az ismeret terjesztésével mindent elérhetünk, elég, ha a felnövő nemzedéknek mindent megtanítunk, akkor ők tudni fogják hogyan éljenek, mert mindent ismerni fognak önmagukról és a világról, melyben élnek. De úgy néz ki, hogy a világon nem gyarapodik mégsem a békesség, egyetértés, szeretet, hanem ezek ellentéte miatt vannak háborúk, gyilkosságok, sok nyomorúság. Talán ha vallásosak, istenfélők lennének az emberek. Tanítsuk meg nekik Ábrahám és Mózes történetét, az ÚR Jézus életéről tudjon mindenki, és azt is, hogy mit kíván Isten, s akkor mindenkinek lesz hite, s megváltozik a világ. Vagy mégsem? Hitet nem tudunk adni. Az olyan nagy dolog, amikor valaki hitre jut, amikor felismeri Istent és az Ő jelenlétét, mint a világ teremtése. Nem rajtunk múlik még akkor sem, ha esetleg mi beszéltünk valakinek Istenről, hívtuk Őt a közösségbe, felszólítottuk, hogy adja át életét az ÚRnak, és még imádkoztunk is érte. A szív megtérése, megvilágosodása Isten csodája, új teremtés az. Ilyenképp mi is kettős teremtésért adhatunk hálát Istenünknek, Ő teremtett meg minket, és Ő az, aki újjáteremtett, földi életünk, és örök életünk egyaránt hatalmas csodája a Mindenhatónak. Ragyogja be az Ő világossága szüntelen szívünket, életünket.

2013. január 15. – kedd

Lukács evangéliuma 6,43: Nem jó fa az, amely rossz gyümölcsöt terem, és viszont nem rossz fa az, amely jó gyümölcsöt terem.

Sok féle formában találkozhatunk azzal, amikor emberek kitananak egy vélemény, meggyőződés mellett. Igen gyakran szeretünk és szoktunk magyarázkodni is. Azt is tapasztaljuk néha, hogy egyszerű, szerintünk egészen világos érvekkel nem sikerül valakinek az álláspontján változtatni. Pedig a mai ige is olyan, hogy az óvodások is megértik. Milyen a gyümölcs? Finom. Akkor milyen a fa? Jó. Lehet ezt ennél értelmesebben elmondani? Miért van akkor az, hogy még erre a szintre sem jutunk néha. Milyen a gyümölcs? Rossz. Akkor milyen a fa? Jó, csak, de, azonban, meg lehet magyarázni. Mit kell magyarázni? Hát nem olyan egyszerű. A szándék jó, az ember is jó, minden jó, csak hát most balul sült el egy dolog, most épp kiszaladt a száján valakinek egy nem megfelelő mondat, de nincs baj, ez csak kis baleset, nincs nagy baj. Társadalmunkban, egyházunkban minden jó. Gyülekezeteink kilencede nem jön a közösségbe, de nincs baj, jó a rendtartás, jók a szándékok, minden rendben, csak van még beteg is. Persze, egy tizednél kevesebb, de van még egy százalék, aki nincs otthon, és izzadunk, magyarázkodunk, nem akarunk szembe nézni a valósággal. Ugyanez történik szívünk vizsgálatával is. Nincs nagy baj, jó emberek vagyunk, csak néha becsapunk valakit, de még mindig sokan vannak sokkal gonoszabbak. Istent nem kérdezzük egyes dolgokban, de még mindig többet imádkozunk egyeseknél. S így mindig kitérünk az őszinte, egyenes válasz elől, s nem vállaljuk az egyszerűséget: mi az ÚR Krisztus akarata?

Hogy az evangélium terjedjen, hogy minden ember üdvösségre jusson. Ez lenne a gyümölcs. Hányan jutottak üdvösségre, mennyi a gyümölcs? Akkor milyen a fa? Ez már túl meredek néha. Igen komolyan szembesít az igében Megváltónk önmagunkkal: milyen gyümölcssei, következményei vannak keresztyén életünknek?

2013. január 16. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 45,22: Rám figyeljeteK a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!

Kétféleképpen érthető az, hogy a föld végéről is Istenre figyeljünk. A föld bármely pontjáról Istenre figyelve lehet átélni a szabadulást, azaz minden nép tagjai hallhatják és elfogadhatják Isten hívását, Őrá figyelve tapasztalhatja meg a szabadulást az eszkimó is, az afrikai bennszülött is, a távol keleti japán, vagy éppenséggel Európa közepén élő német, magyar, bárki. Nincs más Isten, sem az őslakosok istene nem létezik, sem a keleti vallások elméledő istensége nem hatalmas, nincs más, az egy igaz Istenen kívül, Aki magát Fia által kijelentette. De úgy is érthető ez az ige, hogy akármilyen távol került valaki Istentől, ha Isten hívását meghallja, Hozzá vissza lehet még jönni, mint ahogyan a tékozló fiút visszafogadta az Ő atyja, úgy Isten minket is haza vár, és visszafogad, ha Őt keressük, még akkor is, ha hetedhét ország távolságra kerültünk Tőle. Ez a mondat úgy kezdődik, hogy Rám figyeljeteK, s ha Istenre figyelünk, ha hallgatjuk Őt, ha olvassuk az Ő ígését, ha kijelentéséből világossá lesz számunkra, hogy Ő mennyire szerető atyánk, akkor születik meg szívünkben a vágyakozás, hogy Őt keressük, Hozzá közeledjünk, az Ő szabadítását még a föld végső határáról is elfogadjuk.

2013. január 17. – csütörtök

Zofóniás próféta könyve 3,19: A sántákat megsegítem, és a szétszóródottakat összegyűjtöm, dicsővé és hírnevessé teszem őket az egész földön, ahol gyalázták őket.

Isten az Ő népét bűnei miatt fogságba engedte. A fogság, noha nem volt kellemes, de több szempontból is hasznos volt. Itt gondolkozott el Izráel népe, hogy mennyire megbántotta Istent, milyen engedetlen volt, mennyire igaza van Istennek, amikor ezt a szenvedést engedi népe életében. A fogság ideje alatt megtanul a nép bűnbánatot tartani, megtanulnak imádkozni. Másként látják országukat, földjüket, amikor az hiányzik. Felfedezik, mekkora áldás volt a templom, ahol nem színből kellett volna szertartásokat végezni, hanem szívből Istent imádni. A fogság idejét szokták a nép megtisztulása idejének is nevezni, a megszentelődés idejének. Az ÚR azt mondja a próféta által, hogy aki a szenvedés ellenére gögös maradt, azt Ő eltávolítja, de a szegény és nincstelen népet maradékként visszavezeti az Ígéret Földjére. Ott, ahol gyalázatot, szenvedést, gúnyt, bántást kellett elviseljenek, ott felemeli őket Isten, dicsőséget szerez nekik, áldottak és hírnevesek lesznek. Gondoljuk le, hogy még egy nem annyira jelentős példa szerint is, ha egy sportoló elveszít egy döntőt, mégpedig nagy különbséggel, mekkora bánata van, de ha visszatér a következő versenyen, és hatalmas győzelmet arat, annál nagyobb az ő dicsősége. Mindenki tisztelni fogja. Isten népe nem saját erejével éri el a győzelmet, nem maguk szerzik vissza elveszett dicsőségüket, hanem Isten állítja őket helyre, az ÚR adja nekik a segítséget, dicsőséget. Juttassa eszünkbe Isten az Ő ígéreteit, minden hullámvölgyben, hogy bizalommal tekintsünk Rá, reménységgel várjuk az Ő szabadítását.

2013. január 18. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 48,6: Mostantól fogva új dolgokat hirdetek neked, rejtett dolgokat, melyekről még nem tudsz.

Mózes ötödik könyvében olvashatjuk, hogy a titkok az Úréi, a kijelentett dolgok pedig a mieink. A Szentírásban azt is látjuk, hogy Isten fokozatosan jelentette ki az Ő akaratát népének, követőinek, sok mindent Jézus Krisztus ismertetett meg, vagy már kijelentett dolgok helyes értelmezését adta meg, s van, amit még tanítványai is az Ő mennybemenetele után értettek meg. Mi sokszor nem tudjuk megvárni, hogy valamit a maga idejében ismerjünk meg, hanem szeretnénk korábban. Mindnyájan ismerjük azt a fölösleges aggodalmat, amikor egy korházi vizsgálat eredményét nem győzzük kivárni, hanem a lehetséges eredményt elemezzük, legtöbbször a „mi lehet a legrosszabb” kérdést tesszük fel, s fölöslegesen futtatjuk a legrosszabb eredmény következményeit gondolatainkban, s hála Istennek sokszor nem az lesz az eredmény, hanem esetleg teljes gyógyulás, rövid időn belül. Isten a rejtett dolgokat a legmegfelelőbb időben fogja kijelenteni. Akkor ne mi spekuláljunk azokon, ne kezdjük el számígtatni, hogy milyen matematikai képleteket alkalmazva lehet az ÚR eljövételét például kiszámítani, hanem legyünk mindig készek, az idők jelei alapján készüljünk Isten elé. Ha Isten nem tartotta fontosnak a mi üdvösségünkre nézve, hogy kijelentsen valamit, akkor mi kutathatunk, feltételezéseket igyekezhethetünk bizonyítani, kevés az esélye annak, hogy helyes eredményre jutunk, az ÚR dolgairól, az Ő Országáról, a mennyei világról való ismeretben. Ami fontos volt, azt Ő elmondta, megismertette velünk. Az evangélium szerint Jézus azért beszélt példázatokban, hogy kitérje azokat, amik a világ alapítása óta rejtve voltak. Pál apostol azt írja, hogy a titok, ami rejtve volt, az most a szenteknek kijelentetett, ez a titok pedig Krisztusra vonatkozik. Miután mennyei Atyánk Krisztusban mindent nekünk ajándékozott, még a szükséges titkok ismeretét is, ma már nem új kijelentést várunk, hanem azt, hogy megértsük azt, amit ugyan már hallottunk, olvasunk, de még nem fogadtuk el és nem követjük teljes lényünkkel. Az a nagy titok-feltárás a mai ember számára, ha rádöbben, hogy kicsoda Krisztus és megérti, elfogadja, hogy Isten Fia mit tett érte, él az Ő ajándékával, Vele együtt akarja tölteni élete hátralevő részét. Mindez már elvégeztetett értünk, de amikor mi ezt megtudjuk, felfedezzük, elfogadjuk, akkor leszünk a titok ismerői, Isten megváltott gyermekei.

2013. január 19. – szombat

Lukács evangéliuma 19,10: Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.

Nagy evangélium ez számunkra, hogy az ÚR Jézus azért jött, hogy megkeressen minket, miként a pásztor megkeresi az elveszett századik bárányt is, ki saját hibájából került veszélybe, mégis felkutatja Őt a Pásztor, és hazaviszi. Azért jött, hogy ne csak megtalálja, hanem megtartsa, elmondhassa Zákéusnak, hogy ő is Ábrahám fia, az ígéretek örököse. De álljunk csak meg egy pillanatra. Ezt a mondatot akkor mondja Jézus, amikor a mindnyájunk által jól ismert történetben az addig bűnös életet élő vámszedő Tőle új életet kapott. Tőle? Jézus mit tett? Átmegy Jerikón, ez még nem esemény, mindenki szüntelen utazik innen oda. Leszólította Zákéust a fáról, s azt mondta, hogy nála akar megszállni. Itt akkor nem Jézus tett valamit, hanem Ő csak bejelentkezett valakihez, aki erre nem is számított. Zákéus az, aki ebben a történetben cselekszik. Zákéus meghallja a hívást, hajlandó nem csak a fáról alászállni, hanem kész váratlanul is befogadni Jézust házába. Azután, mikor haza érnek, megint csak Zákéus az, aki megszólal, ő ajánlja fel, hogy megváltozik az élete, pedig Jézus még meg sem szólalt. Zákéus osztja szét a nem tisztességesen szerzett vagyont. Jézus pedig megállapítja a végén hogy az üdvösség elérkezett Zákéus házába, életébe. Mégis, túl a látszaton, minden bizonnyal nem Zákéus szerezte meg magának az üdvösséget, hanem Jézus hozta el Neki és mindenkinek, aki az Ő szavának kész engedelmeskedni. Nem kér lehetetlent, néha nem is kér semmit, elég, ha Ő jelen van életünkben, s akkor mindjárt világos lesz, hogy mit kell tennünk, mi az, aminek nem lehet többé helye az életünkbe. Noha külső és felületes szemlélés után azt gondolhatnánk, hogy az emberek cselekszenek, ők mozognak, beszélnek, a valóság az, hogy sokkal több van itt, mint az, amit a szem lát. Jézus nem véletlenül megy arra, nem szállást akar Zákéustól első sorban, az Ő szentsége indítja el a tisztulás cselekedeteit. Legyen a mi Uruk Jézus Krisztus

szüntelen jelen életünkben, hitünkkel lássuk állandóan magunk előtt Őt, engedelmeskedjünk mindannak, amit az Ő szentségének jelenlétében megértünk. Üdvösség származik ebből.

2013. január 20. – vasárnap

Pál levele a kolosséiakhoz 3,1: Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül.

A templomban, hallgatva Isten igéjét és annak magyarázatát, de még akkor is, amikor a Bibliát olvasom, ezt tartom helyesnek, ezt tartom követendőnek, és egyetlen bölcs életmódnak, ha első helyen van életemben Isten és az Ő akarata, ha földi életem legfőbb törekvése a Neki való engedelmisség. Keresztén életem fő foglalatossága a mennyei kincsek gyűjtése, hiszen hányszor hallottam, magam is mondtam, hogy nem viszünk semmit magunkkal a földről, hanem csak a mennyei kincsek maradnak meg. Bólogatok, helyeslek, magam is ezt akarom követni, az Isten Országának dolgait keresni, azokat, melyeket az ige odafent valóknak nevez. Amikor azonban megvirrad, s rövid csendesség után elkezdődik a mindennapok tevékenysége, küzdelme, akkor a nap legnagyobb részében már arra összpontosítok, hogy a lehető legtöbbet hozzam ki fáradozásaim eredményeként, minél előbbre haladjak földi feladataim végzésében. Munkálkodom lehetőségeim és erőm szerint, s néha még aggódom is, az ÚR parancsa ellenére, hogy sikerül-e a mindennapit biztosítani szeretteimnek. Azon elég sokat töprengök, hogy mi legyen a jó a földi döntéseimben, törekvéseimben, s azon kevesebbet gondolkodom, hogyan is jussak előbbre hitben, hogyan szolgáljak többet és hasznosabban embertársaimnak, miként dicsőíthetném eredményesebben mennyei Atyámat. Ma, az ÚR napján adjon mennyei Atyám elég bölcsességet, világosságot és erőt, hogy ne csak kis részét adjam URamnak ebből a napból, hanem tudjam azokat keresni, amik odafent vannak, ahol van Krisztus, s ahol leszek nemsokára az Ő kegyelméből.

2013. január 21. – hétfő

Dániel próféta könyve 3,28: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak.

Bizonyára nem így kellene ennek lenni, de hitéletemben nem csak olyan időszakok vannak, amikor könnyű hinni, amikor nagyon közel érzem magam Istenhez, amikor ezt a történetet hálás szívvel olvasom, hogy milyen hatalmas Istenünk van. Istennek hála, nincs olyan, amikor kételkednék az Ő tetteiben, melyekről az Írás beszámol, de mégis, van idő, mikor sóhajtozva olvasom a történetet, s azt mondom, hogy URam, miért nem adsz az én életemben is ilyen nagy csodát, hogy lenne nagy áldás utána. Ilyenkor azt is megkérdem, vajon mi az üzenete az igének, miért van leírva a Bibliában a sok csoda, melyeket Isten azokban az időkben cselekedett, ma pedig ilyenről hiteles forrásból nincs tudomásunk. De elszégyellem magam, hiszen nem arra van szükségem, hogy hegyek mozduljanak, hanem arra, hogy rábízam magam Istenre. Szinte biztos, magam nem vállaltam volna a halált, a tüzes kemencét, így a szabadítást sem élhettem volna át. Ma sokkal de sokkal egyszerűbb helyzetekben is kérdéses, mennyire maradok hűséges Istenhez, néha még egy kis megpróbáltatást, avagy csupán lebiggyesztett ajkak megvetését is nehezen viselem el Krisztusért. Nem is a kemencéről szól nekem az ige, nem is az angyalokról, de még a pogány királyról sem, hanem első sorban arról, hogy Isten kiszabadította szolgálait, akik Benne bíztak. Ő ma is szabadító Isten, aki az Ő hűséges gyermekeit pillanatra sem hagyja magukra, hanem mindig a legjobbat adja nekik. Bízál én lelkem az ÚRban, mert még hálát adok Neki, az Ő szabadításáért.

2013. január 22. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 1,17: Tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, térítsétek jó útra az erőszakoskodót!

Rövid, egyszerű elmélkedéseink során nem magyarázunk egy igét, hanem annak egy része alapján próbálunk megfogalmazni egy gondolatot, következtetést, ha lehet, útmutatást. Mai igénk egy mondatban három felszólítást is tartalmaz, kétség nélkül jó, ha mindenikről elgondolkozunk, s főleg mindeniket Isten akarataként fogadjuk, az Ő segítségével igyekszünk annak engedelmeskedni. Tévesen azt gondoljuk néha, hogy tizenévesen vagy pár évvel később az iskola padjainak búcsút intve a tanulás is megszűnik, de rádöbbenünk hamar, nem csak a jó pap, hanem minden ember akarva, akaratlanul holtig tanul. Az ige azt mondja, hogy tanuljunk jót tenni. Kicsit furcsa, nem? Azt hisszük, hogy tudományokat, esetleg szakmát kell tanulni, új ismereteket szerezni, de azt kérni felnőtt emberektől, hogy tanuljanak jót tenni? A jót, ha van rá lehetősége az embernek, akkor megteheti, vagy nem akarja tenni. Isten igéje figyelmeztet, nem ennyire egyszerű. Az apostol is arról beszél, hogy ő akarja a jót, de amikor tettekre kerül sor, kiderül, hogy a rosszat tette. Isten világosságában ismerjük meg, hogy mi a jó, az Ő Lelkének segítségével jutunk oda, hogy akarjuk is a jót, s még ekkor az segítségre, tanításra, útmutatásra szorulunk, hogy meg is valósíthassuk a jót. Ahogyan más vonatkozásban is fáradságos, időt, törekvést, odaadást igényel a tanulás, úgy ahhoz, hogy jót tanuljunk tenni, ugyancsak időre, összpontosításra van szükségünk, s nem egyszerre tudunk majd engedelmeskedni az igének, hanem fokozatosan, egyre jobban, egyre természetesebben tesszük azt, ami jó Isten szerint. Kész vagyok Isten iskolájába beiratkozni?

2013. január 23. – szerda

Ezékiel próféta könyve 18,23: Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.

Számomra az Ószövetség és az egész Szentírás egyik legfontosabb igéje ez. Ebben Isten kijelenti az Ő akaratát, azt, hogy mi a célja mindannak, amit Ő mond, kér, tesz az emberrel. Ahogyan sokszor, úgy most is a szülő- gyermek viszonyból értjük meg jobban ezt az igét is. A szülő egyértelműen a lehető legjobbat kívánja gyermekének, de ezen cél eléréséért olyat is tesz, amit gyermeke nem ért meg, olyat is, ami nem kedvére való, vagy értelmét sem látja. Az egészséges testi fejlődése érdekében talán sportolni küldi, ahol fárasztó edzéseken vesz majd részt, a táplálkozását is megpróbálja a lehető legegészségesebb módon biztosítani. Ha bizonyos dolgoktól, tevékenységektől tiltja, vagy azokat szoros korlátok között engedélyezi, azért van, mert ezek által a lelki- szellemi fejlődése érdekében is a legjobbat szeretné adni gyermekének a szülő. Még amikor büntet, akkor sem kedvtelésből teszi a szülő, hanem azért, mert a büntetés által valami tanítani szeretné, valamitől megóvni akarja szeretett gyermekét. Isten akarata a mi örök életünk. Higgyük el, hogy Ő azt a lehető legjobban tudja, hogy minket hogyan juttasson el az Ő országába. Jusson eszembe minden helyzetben, hogy mindaz, amit az ÚR tesz, vagy amit Ő megenged, azért van, mert így ment meg a kárhozattól és juttat az örök életre. Leginkább igéjének hirdetése által mutatja meg, hogy miként menekülhetünk meg az örök büntetéstől, az igében tanít meg arra, hogy mi jelent a megtérés, mit kínál nekünk és hogyan lehet elfogadni mindazt, amit Ő ad nekünk. Isten igéje a keskeny út megvilágítása, hogy azt megtaláljuk, azon járjunk, s egyszer megérkezzünk annak céljához, az örök élethez. A mennyország nekünk készítettett a világ megalapítása óta, Isten akarata, hogy ott legyünk.

2013. január 24. – csütörtök

A zsidókhöz írt levél 10,36: Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet.

Olvasom az ígét, s az első gondolatom az, hogy állhatatosnak kell lennem, de az nagyon nehéz, és nem is tudom, hogy meddig kell kitartás, mennyi mindent kell eltűrjek, hogyan sikerül az nekem. Aztán megnézem, miről beszél az ige, s elszégyellem magam. Azt olvassuk az előző versekben, hogy az első gyülekezetek tagjai is állhatatosak voltak, s ebben való kitartásra bíztatja őket az ige. De ők nem holmi kis szenvedésben, netán apró szóban történő bántásokban voltak állhatatosak. Azt írja az ige, hogy ők sok szenvedéssel teljes küzdelmet szenvedtek el kitartással, nyilvánosan megszégyenítették őket, szóban való gyalázásokkal, és tettelesen is gyötörve őket, és mintha mindez nem lett volna elég, ők vállalták, hogy együtt szenvednek a foglyokkal is, és eltűrték javaik elrablását is. Mai szóhasználatmal mindent egy lapra tettek fel, arra, hogy ők hűségesek maradnak Krisztushoz. Ha ez a hűség nagyon sokba kerül, akkor azt fogják elhordozni, amint az meg is történt. Mekkora az én hűségem, kitartásom ehhez képest? Említésre sem érdemes. Az ige szerint nem csak elhordozni kell állhatatosan a szenvedést Krisztusért, hanem közben az Isten akaratát kell cselekedni, azaz imádkozni és jót tenni még az ellenségeinkkel is. Elképzelni is nehéz, de ha erre van szükségünk, akkor bizonyára nem lehetetlen, hanem az ÚR megadja a hozzá való erőt, kegyelméből. URam, nincs akkora hitem, mint apostolaidnak, akik örültek, amikor méltóvá tettek Nevedért a szenvedésre. Én még azért imádkozom, hogy minél kevesebb szenvedés, próba legyen életemben. De amiről Te, Istenem, tudod, hogy szükséges lelki fejlődésemhez, ahhoz, hogy az ígéretek beteljesedhessenek, azt megengeded életemben, és kérek, erősíts meg, add, hogy mindig érezzem, hogy mellettem vagy, hogy állhatatos lehessenek.

2013. január 25. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 11,33: Ő, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!

Rohanó világban élő, rohanó emberek vagyunk, magunk sem tudjuk már miért, egyszerűen átvettük a ritmust, megszoktuk a tempót. Mindent gyorsan, rögtön kell tenni, sehol nem lehet hosszan időzni. Már nem érünk rá megcsodálni azt, ami szép, akkor sem, amikor különben lenne rá időnk, de megszoktuk a felületességet. Ha van olyan, aki kitartóan, alapos odaadással szenteli idejét, erejét valaminek a kutatására, esetleg egy jó és hasznos szenvedély gyakorlására, az csodabogárnak számít, esetleg fanatikusnak tituláljuk. Pál ilyen fanatikus volt. Mindenről Krisztus jutott eszébe, mindenkinek Krisztust hirdette, egész életét, ragyogónak ígérkező lehetőségeit feláldozta azért, hogy Krisztust hirdesse. Azért lángolt ilyen nagy szeretet szívében Krisztus iránt, mert ez a Jézus Krisztus lehajolt érte, megszólította, elhívta, feladatot bízott rá, pedig ő addig ellensége volt Krisztusnak. Ezt nem igazán értette, hogy őt, aki bántani igyekezett Jézust és követőit, miért áldotta meg oly gazdagon a Megváltó, ezt csak csodálni tudta, megköszönni, egész életét Neki szentelni. De minél inkább megismerte Krisztust, annál jobban megismerte az Atyát is, annál inkább gyönyörködött Istenben. S minél jobban betelt a szíve az Istenben való gyönyörködéssel, annál inkább törekedett neki engedelmeskedni és Őt dicsőíteni. Olyan csodálatos Istenünk van, Akiben életünk minden napján lehet gyönyörködni, bölcsességét, útjait csodálni, Neki engedelmeskedve naponta új csodákat fedezhetünk fel. Az Ő közössége töltse be szívünket, ahogyan az apostol szívét, hogy a mi szívünk is túlcserélve tudja az élő Istent így dicsőíteni.

2013. január 26. – szombat

Máté evangéliuma 20,26: Aki nagygyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok.

Jó értelemben mindenki nagygyá akar lenni, hiszen azt tartjuk természetesnek, ha az idő múlásával egyre több tapasztalatunk lesz szakmai téren és az élet megannyi kérdésében, feljebb lépünk sok tekintetben. A gyülekezetben is azokat szeretnénk vezető tisztségben látni, akik már bizonyítottak, akik kicsiben eredményeket értek el. Az ÚR nem mondja azt, hogy ne akarjon senki nagygyá lenni. Ő azt hirdeti, hogy ne legyen nagygyá senki másokat félre állítva, másokat leigázva, ne úgy akarjon senki

nagyobb lenni, hogy érdemtelenül kaparintja meg a vezetést. Kellenek vezetők, kellenek nagy emberek, de azáltal lesz hiteles valakinek a pozíciója, ha azt szolgálattal érdemelte ki. Egészen bizonyos az, hogy URunk nem fogadja el a képmutatást, nem bátorít arra, hogy használja bárki is a szolgálatot eszközként nagyratörő álmai megvalósítása érdekében. Nem törtetni kell azért, hogy feljebb jussunk, hanem szolgálni kell, azért, hogy másoknak javára lehessünk. Aki hatalmaskodni, uralkodni akar, azt a világ fejedelmeihez hasonló lelkület vezérli. A krisztusi lelkületű ember megalázza magát, nem a nagyravágyás irányítja életét, hanem Megváltójához hasonlóan szeretne szeretetből segíteni. Ha létezik „nagyravágyás” életében, akkor ez nem mást, mint az, hogy élete, szolgálata által nagygyá tegye Krisztus Nevét. Ha nagyobb felelősségű szolgálatba hívják el, ahol többet, hatásosabban tud mások hasznára lenni, kész elfogadni a megbízást. A cél mindig ugyanez, amit a reformátorok így fogalmaztak meg: Soli Deo gloria!

2013. január 27. – vasárnap

Lukács evangéliuma 9,62: Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.

Akkor ki alkalmas Isten országára? Vajon Ábrahám, miután Isten szavának engedelmeskedve elköltözött otthonról, többé nem gondolt soha szülőföldére? Biztosan sokszor emlékezett. Maga a Szentírás tanít, sőt, parancsolja, hogy tekintsünk vissza, emlékezzünk a régi eseményekre, arra, hogy miként munkálkodott Isten azokban az időkben. Akkor Jézus nem azt kéri, hogy ne emlékezzünk. Talán Lót feleségének példája segít a megértésben, aki visszatekintett a pusztuló bűnös múltira, Isten parancsa ellenére. Az ÚR Jézus ezt a mondatot akkor mondja, amikor többen is követni szerették volna Őt, de még földi dolgokhoz kötődtek, vagy rokonaik, családtagjaik miatt nem voltak készen az Ő követésére. Ha valaki kimegy a mezőre szántani, akkor szántania kell, nem arra gondolni, hogy otthon a veteményesben mit lehetne tenni. Amikor még állatokkal szántottak, komolyan oda kellett figyelni arra, hogy ne csússzon félre az eke, hanem pontosan legyen megszántva a terület. Ha meglett a szántás, lehetett egyébvel foglalkozni. Jézus három évig munkálkodott a földön. Akiknek megadatott az a kiváltság, hogy Őt hallgathatták, Vele találkozhattak, s szívükben indítást éreztek követésére, azok jelentkeztek is, de ugyanakkor elmondták, miért nem fogják mégsem követni Jézust. Talán pár év múlva majd. De akkor már Ő nem volt a földön. Amikor szólít, indít valamire Isten, az ige által, akkor azt kell tenni, nem hátra tekinteni. Lehet, hogy csak egy kevés idő adatik annak elvégzésére, abban való engedelmisségre, amit Isten üzen. Ő adjon lelki világosságot, hogy értsük akarátát, és erősítsen, hogy készek legyünk az engedelmisségre.

2013. január 28. – hétfő

A zsoltárok könyve 40,4: Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét.

Két üzenet fogalmazódik meg az igéből. Az egyik az, hogy még az Isten szabadításáért való hálaénekünk is Isten ajándéka. Az, hogy a tizből az egyik meggyógyult visszamegy Jézusnak megköszönni a gyógyulást, az is az ÚR ajándéka. Ő indít még a hálára is, Ő tanít meg Isten dicséretére, maga Isten az, aki éneket ad számba. A másik üzenet az, hogy ez egy új ének. Meggyőződésem szerint Isten gyermekeinek közösségében ideje van az ősi énekek éneklésének, melyek még mindig szépek, s miközben énekeljük azokat, érezzük, hogy azokhoz az őseinkhez tartozunk, akik énekeltek századokon át az ősi zsoltárokat, dicséreteket. Csodálatos élmény, amikor nagy templomban népes gyülekezet éneklő orgonaszó vezetése mellett a régi dicséreteket. De ideje van az új énekeknek is. Amikor Dávid Isten Lelkének ihletésére írta a zsoltárokat, azok is újak voltak. Ma egészen más a zenekultúra, másként fejezi ki a mai ember érzéseit, gondolatait, s ezen az új zenei nyelven, megújult formában, mai szavakkal is lehet, sőt kell Isten dicsérni. Az igazi dicséret az, amikor átélve az ÚR hatalmas kezének segítségét, hálás

szívvel akarjuk Őt magasztalni, azzal az énekkel, amit Ő ad nekünk, azzal az énekkel, melyet nem emberek akartak szépen megfogalmazni, hanem Isten ihlette. Mikor ilyet énekel egy közösség, valósággal szárnyal, s a magasságba emelkedik a magunk lelke is a gyönyörűségtől, Isten jelenlétének valóságától.

2013. január 29. – kedd

Mózes első könyve 21,22: Isten van veled mindenben, amit cselekszel.

Az a csodálatos, amikor azok is, akik nem Isten gyermekei, észreveszik, hogy az ÚR hogyan munkálkodik az övéi életében. Megváltónk is azt tanította, hogy gyümölcséről lehet megismerni a fát, cselekedeteiről, életviteléről Isten gyermekét. Az a furcsa felfogás divatos manapság, hogy a hit minden embernek joga, de személyes magánügye is, aminek semmilyen külsőségben nem lehet és nem is szabad megnyilvánulni. Annyit jelent a hit, nagyon sok ember felfogása szerint, hogy van valamilyen belső elgondolás, meggyőződés a lelki valóságról, de ennek a meggyőződésnek semmilyen következménye nincs, aki hisz Istenben és aki nem hisz, ugyanúgy él, dolgozik, szórakozik, minden különbség nélkül. Ábrahám Isten gyermeke, ezért az ÚR szavának engedelmeskedik, Egész élete megváltozik ezáltal, hiszen még szülőföldéről is messze kerül. Isten megáldja az életét, annyira, hogy ez mindenki előtt nyilvánvaló lesz, az ÚR vele van mindenben, amit tesz. Ugyanezt olvassuk Józsefről, a dédunokájáról, amikor Egyiptomba kerül, hamar világos lesz Potifárnak, első gazdájának, majd később a börtönőrnek is, ahova igazságtalanul kerül, hogy az ÚR mindenben vele van, megáldja mindazt, amit cselekszik. Arra gondolhatunk, hogy mi is örülnénk, ha meglátná mindenki rajtunk Isten áldását, hiszen akkor mindenben sikeresek lennénk, s ebből lenne világos, hogy velünk van az ÚR. De Isten gyermekeinek élete nem sikertörténet, Ábrahámnak is költözni kellett, aztán környező népekkel megharcolni, sok nehézséggel küzdött meg. Józsefről tudjuk, egyszer rabszolgának eladják, máskor börtönbe kerül ártatlanul. Nos, Isten gyermekei a körülmények ellenére úgy éltek, hogy meglátszott rajtuk, hogy Isten velük van. Nem csüggedtek el annyira, hogy mindenről lemondva feladják a harcot, hanem Isten segítségével a nehézségeken keresztül is engedelmesek maradtak, s ezáltal az ÚR hatalmát hirdették a kívülállóknak, akik felismerték, megvallották: az ÚR mindenben gyermekeivel van, amit azok cselekszenek.

2013. január 30. – szerda

Pál levele a rómaiakhoz 9,20: Ugyan ki vagy te, ember, hogy perbe szállsz az Istennel?

Több olyan reklámot hallottam az utóbbi időben, mely azzal kezdődik, hogy „jár neked”, vagy „mert megérdemled”. Nyilván ismert a háttere a reklámnak, akik azt készítették, egy szempontot tartottak szem előtt, hogy mivel lehet legjobban meggyőzni minél több embert, hogy megvásárolja a reklámozott terméket. Mégis, kicsit furcsa hallani, mert az jut eszembe szinte mindig, hogy honnan tudja a gyártó, eladó, hogy én megérdemlem. És miért gondolja valaki, hogy az a bizonyos termék mindenkinek jár? De ők ezt nem is gondolják, hanem eladni akarnak. Viszont arra próbálnak hangsúlyt fektetni, amivel meg lehet győzni embereket, márpedig ma, amint ez a reklámszöveg is igazolja, ezzel lehet az embereket meggyőzni, erre lehet építeni eladási stratégiát, hogy azt gondolja mindenki, hogy neki sok minden jár. Ha lettek volna közvélemény-kutatások a régi időkben, bizonyára érdekes lenne elolvasni, mit válaszoltak volna az emberek erre a kérdésre, hogy ki vagy te, ember. A szerteágazó vélemények, válaszlehetőségek között is, biztosan sok eltérés lenne abban, hogy az Istennel való viszonyban-kapcsolatban kinek tartotta magát az ember különböző korszakokban. De a ma élő emberek is sok mindent mondanak, ha azt kérdezzük, kik ők Isten előtt. A senki, porszem, féreg véleményről, mely talán elenyésző kisebbség lenne, egészen addig, amit némely mai vallás hirdet, hogy annak a mindenható Istennek gyermeke vagy, aki teremtette a világot, s akinek semmi nem lehetetlen, s Ő szeret téged, ezért gazdag, sikeres, egészséges

kell légy, mert Istennek fontos vagy. Kérdezzük meg magunkat a szerint a szempont szerint is, hogy kinek gondolom magam, különféle helyzetekben. Amikor imádkozom és kérek Istentől, amikor panaszkodom és elégedetlenkedek, amikor szenvedek és beletörődök, amikor útkeresztvezetéshez érkezem, s nem tudom a jó irányt, ezekben a helyzetekben milyen minőségben járulok Isten elé? Ki vagy te, ember?

2013. január 31. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 10,10: De az ÚR az igaz Isten, élő Isten, örökkévaló Király!

Istennek sok neve van a Bibliában, és sok tulajdonságát is ismerjük a Szentírásból. Mai rövid mondatunkban ezekből három van felsorolva, igaz, élő és örökkévaló. Ebben a fejezetben a próféta szembe állítja Istent a népek isteneivel és bálványjaival, s a felsorolt tulajdonságok is ezt erősítik meg, az ellentétet. Miközben Izráel Istene igaz, élő és örökkévaló, a bálványokra ezek közül egy sem jellemző. Nem igazak, mert noha a bálványistenek papjai mindenféle ígéretet tesznek azok nevében, nem tudják betartani azokat, tehát a bálványok hazudnak. Nem élők, hiszen anyagból, kőből, fából faragják azokat. Nem is örökkévalók, létük hosszúsága az anyagtól függ, melyből készítették azokat. Akkor tehát kiben érdemes bízni, kihez érdemes imádkozni, kitől kell segítséget várni, kinek kell engedelmeskedni? Ezeket a kérdéseket ma is feltehetjük. Ki igaz, ki örökkévaló, ki az, akihez lehet, érdemes imádkozni, akiben lehet és kell bízni? Sajnos, nem mindig egyértelmű a válasz, mert bizony különféle élethelyzetekben hajlamosak vagyunk igazságot keresni embereknél, bizalmunkat helyezzük abba, amit ma már nem neveznek bálványnak, de mégis azzá lesz, mert pénztől, kapcsolatoktól, földi értékektől remélünk segítséget, biztonságot, áldást. Noha tudjuk elméletben, érdemes újra átgondolni, mit jelent számunkra az, hogy a mi Istenünk igaz, élő, örökkévaló Király, aki igazán ítél minket, életet adott nekünk, és az a célja, hogy az örökkévalóságban Vele legyünk.